

sagde, at naar der her er foreslaaet større Repræsentationsudgifter, er det i Virkeligheden en demokratisk Ordning, for derved kunde man faa de Gesandter, man skulde have. Ja, det kan nok være, at det er demokratisk at forhøje Repræsentationsudgifterne med saa og saa mange Tusinde Kroner, men saa undrer det mig, at Venstre tidligere har modsat sig Forhøjelser af disse Repræsentationsudgifter. Skønt vi den Gang havde et provisorisk Regimente, som ikke kunde beskyldes for at nære demokratiske Følelser, saa hændte det dog, at Højres Ministre flere Gange kom og forlangte større Summer bevilgede til Repræsentationsudgifter til Gesandterne. Men naar de kom og stillede saadanne Forslag, saa sagde Venstre Nej. Det forekommer mig mærkeligt, at den ærede Ordfører her vil komme og paastaa, at et saadant Forslag er demokratisk, naar Forholdet er dette, at naar Højres Ministre tidligere kom med demokratiske Forslag om at forhøje Repræsentationsudgifterne, saa sagde det demokratiske Venstre Nej til disse Forslag. Men saasnart en Udenrigsminister i et Venstreministerium kommer og forlanger højere Lønninger til Diplomatene, saa er det udemokratisk af Socialdemokraterne at ville holde paa, at der ikke skal ske nogen Forhøjelse paa dette Omraade. Det forekommer mig, at det er Venstre, der her, som paa saa mange andre Omraader, er gaaet andre Veje end tidligere og nu er slaaet ind paa en ny Vej. Jeg vil derfor endnu en Gang anbefale, at man stemmer for Socialdemokraternes Forslag om at lade §§ 1 til 12 udgaa af Forslaget, saa at man bibeholder den nuværende Ordning, indtil man kan stille Forslag om en ny Ordning, der gennemfører Besparelser i Stedet for at gaa til en Udgiftsforøgelse, som her er foreslaaet.

H. L. Møller: Da den højtærede Udenrigsminister fastholder det Standpunkt ikke at ville diskutere Realiteten i Sagen om den danske Gesandt i Berlin, har jeg ikke noget her at henvende til den højtærede Minister.

Til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) vil jeg gerne gøre en Bemærkning. Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg var med til at drage udenrigske Spørgsmaal ind i Folketingets Forhandlinger, og han nævnedes, at det i gamle Dage havde vakt megen Misstemning netop i konservative Kredse, naar noget saadant dengang under en Højre-

regering var sket her i Tinget, og det ærede Medlem nævnedes som Eksempel paa saadanne Misgreb de Lejligheder, da Grev Holstein-Ledreborg bragte udenrigske Spørgsmaal paa Tale i Folketinget. Jeg vil meget frabede mig ved denne Lejlighed at blive sammenlignet med Grev Holstein-Ledreborg ligesom ved alle andre Lejligheder . . . (*Sabroe:* Jeg tror ogsaa, han vilde frabede sig at blive sammenlignet med Dem!) . . . Det tror jeg ogsaa. Saa vidt jeg mindes, var det Grev Holstein-Ledreborgs Sædvane, naar han talte om udenrigspolitiske Spørgsmaal, at benytte dem til at mistænkeliggøre den daværende Regerings Udenrigspolitik og Hensigter. Jeg synes, der er stor Forskel paa den Ting — noget, jeg ikke har indladt mig paa, — og saa det at rette et Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister om et ganske bestemt Forhold, hvori en dansk Gesandt er bleven blandet ind, og hvor der foreligger Meddelelse for Offentligheden om et Interview i „Lokal-Anzeiger“ og tilsvarende Dementi i danske Blade. Naar Almenheden ikke kan finde Overensstemmelse mellem den danske Gesandts Optræden det ene Sted og hans Optræden det andet Sted, synes jeg ikke der er noget uberettiget eller ubeskedent i, naar jeg her spørger den højtærede Udenrigsminister om, hvordan det hænger sammen, og hvorledes der kan komme Overensstemmelse mellem de to Ting.

Naar den højtærede Udenrigsminister ikke vil svare, er det jo hans Sag men jeg synes, der er stor Forskel paa de to Ting: at mistænkeliggøre den danske Politik og Hensigter overfor Udlandet og saa at spørge om noget saa bestemt og konkret som det, jeg her har spurgt om.

Til den ærede Ordfører vil jeg sige, at det glæder mig for saa vidt at faa at vide, at Udvalget har drøftet Spørgsmaalet om de danske Gesandters Stilling til Pressen i Almindelighed. Den ærede Ordfører mente, at jeg ikke havde Ret til at søge nogen som helst Støtte i de Udtalelser, der ved Finanslovens første Behandling faldt fra Formanden for Landstingets Finansudvalg i denne Sag. Han mente, at det ikke var de frikonservatives Ordfører, som der havde talt, men Formanden for Landstingets Finansudvalg. Det fremgaar imidlertid ikke af Ordførerens Udtalelser i Landstinget, at han har talt paa Udvalgets Vegne. Han taler i første Person og refererer ikke paa noget Punkt til sin Stilling som Formand i Udvalget. Jeg finder dernæst, at det beror paa en Misforstaaelse, naar baade